

Arrest

nr. 131 798 van 22 oktober 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

De Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 15 april 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 19 maart 2014 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 mei 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 juni 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat E. STESENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 8 maart 2013 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 4 april 2013 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) deze aanvraag ontvankelijk.

Op 19 maart 2014 beslist de gemachtigde om de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond te verklaren. Deze beslissing maakt de thans bestreden beslissing uit. Zij werd aan de verzoeker ter kennis gebracht op 28 maart 2014 en is als volgt gemotiveerd:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 08.03.2013 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

*S(...) O(...), A(...)
[...]*

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 04.04.2013, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald voor S(...) O(...), A(...) die echter niet weerhouden konden worden (zie verslag arts-attaché dd. 14.03.2014 in gesloten omslag).

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Gezien de asielprocedure van betrokkene nog lopende is of er nog geen bijlage 13qq afgeleverd werd na het afsluiten van de asielprocedure, verzoek ik u het attest van immatriculatie dat aan betrokkene werd afgegeven verder te verlengen tot nadere berichtgeving over de asielprocedure.

Gelieve tevens instructies te geven aan het Rijksregister om betrokkene terug in het Wachtregister in te schrijven.”

2. Over de rechtspleging

2.1. Overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet, heeft de verzoeker de griffie van de Raad er binnen de acht dagen van in kennis gesteld dat hij geen syntheseseminarie wenst in te dienen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

2.2. Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat met huidig arrest geen uitspraak wordt gedaan omtrent de kosten van het geding en *a fortiori* niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste van de verzoeker te leggen.

3. Over het voorwerp van het beroep

Overeenkomstig artikel 39/69, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet dient het verzoekschrift de beslissing te vermelden waartegen het beroep gericht is.

Het voorwerp van het beroep zoals in het verzoekschrift wordt aangeduid bepaalt de grenzen van de rechtsstrijd en van de vernietiging die door de Raad eventueel kan worden uitgesproken. Een nauwkeurige omschrijving van het voorwerp is aldus van kapitaal belang voor het verloop van het

geding (R. STEVENS, Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, 2.procesverloop, in J. DUJARDIN, I. OPDEBEEK, M. VAN DAMME en J. VANDE LANOTTE (ed.), Administratieve Rechtsbibliotheek (algemene reeks nr. 10), Brugge, Die Keure, 2007, 56).

De omvang van een annulatieberoep moet in de eerste plaats worden bepaald aan de hand van de inhoud en de bewoordingen van het inleidend verzoekschrift (RvS 27 januari 2004, nr. 127 436).

De rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is inquisitoriaal. Om uit te maken welke overheids-handelingen een verzoeker definitief uit het rechtsverkeer beoogt te doen verdwijnen, moet de Raad niet enkel acht slaan op het voorwerp aangeduid in het verzoekschrift, maar kan hij ook nagaan welk resultaat de verzoekende partij beoogt te bereiken. Bij dat nazicht kunnen als relevante gegevens in aanmerking worden genomen: het belang waarop de verzoekende partij zich beroept, alsook en vooral de middelen die zij aanvoert, met name namelijk de vraag op welke rechtshandeling zij zinvol betrokken kunnen worden (cf. RvS 29 september 2003, nr. 123.578).

In casu heeft de verzoeker het voorwerp van het beroep in het onderliggende verzoekschrift als volgt omschreven: *“Ingevolge de beslissing van de Gemachtigde van de Staatssecretaris van Migratie en Asielbeleid dd. 19 maart 2014 tot weigering van de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet, met bevel om het grondgebied te verlaten, ter kennis gebracht aan verzoeker op 28 maart 2014; (stuk 1)”*.

Onder de uiteenzetting van de feiten stelt de verzoeker nog het volgende: *“Bij beslissing dd. 19 maart 2014, aan verzoeker betekend op 28 maart 2014, verklaarde de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid de aanvraag van verzoeker evenwel ongegrond, nu de ziekte van verzoeker geen reëel risico zou inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit, waarvan bij huidig verzoekschrift dan ook de nietigverklaring wordt gevorderd;”*.

In het petitum wordt gevraagd *“De bestreden beslissing dd. 19 maart 2014 met bevel om het grondgebied te verlaten, waarvan kennis werd gegeven op 28 maart 2014, te vernietigen;”*.

De Raad stelt vast dat de verzoeker bij het verzoekschrift slechts een afschrift toevoegt van de beslissing van 19 maart 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard, aan de verzoeker ter kennis gebracht op 28 maart 2014. De verzoeker voegt geen afschrift toe van enig bevel om het grondgebied te verlaten.

Anderzijds blijkt uit de voornoemde beslissing van 19 maart 2014 dat de gemachtigde uitdrukkelijk vraagt om de verzoeker terug in te schrijven in het wachtregister en zijn attest van immatriculatie, afgeleverd naar aanleiding van zijn lopende asielpprocedure, te verlengen. Er dient dan ook te worden vastgesteld dat met de beslissing van 19 maart 2014 geen bevel om het grondgebied te verlaten gepaard gaat.

Ter terechtzitting hiermee geconfronteerd, stelt de advocaat van de verzoeker dat het een vergissing betreft en dat enkel de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond verklaard wordt, het voorwerp uitmaakt van het onderhavige beroep.

Gelet op hetgeen voorafgaat stelt de Raad dan ook vast dat enkel de beslissing van 19 maart 2014 houdende de ongegrondheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, het voorwerp uitmaakt van het thans voorliggende beroep. Overigens heeft ook de verweerder het voorwerp van het beroep in de nota met opmerkingen beperkt tot de voornoemde beslissing.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. De verzoeker zet in een eerste middel het volgende uiteen:

“Dat de bestreden beslissing vooreerst gebaseerd is op onjuiste feitelijke gegevens;

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in haar toezicht kan nagaan of de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen;

Dat de gemachtigde van de Staatssecretaris van Migratie en Asielbeleid volgende motivering verleent (stuk 1):

“(…)”

Dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat verweerder de diverse gegevens die beschikbaar zijn in verzoekers dossier op een zorgvuldige en redelijke manier in acht heeft genomen en de voorgelegde gegevens zelfs incorrect heeft beoordeeld en derhalve haar beslissing steunt op onjuiste feitelijke gegevens;

Dat door de aanvraag tot verblijfsmachtiging af te wijzen op grond van het feit dat de ziekte waaraan verzoeker lijdt geen risico zou inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit, blijkt dat verweerder niet in alle objectiviteit alle concrete en individuele elementen die werden aangehaald in het verzoekschrift voldoende en op een redelijke wijze in overweging heeft genomen;

Dat in de objectieve en verifieerbare medische attesten welke werden gehecht aan het verzoekschrift, van de hem behandelende artsen, en welke werden opgevraagd door de ambtenaargeneesheer, de medische aandoening waaraan verzoeker lijdt uitvoerig werd uiteengezet en kan worden afgeleid dat er voor de medische aandoening waaraan verzoeker lijdt een verdere gespecialiseerde medische opvolging noodzakelijk is;

Dat verzoeker immers op 29 januari 2013 werd opgenomen op de afdeling intensive care van het H. Hartziekenhuis te Roeselare Menen wegens een hersenvliesontsteking, met langdurige opname tot gevolg, waartoe tot op heden nog strikte behandeling en opvolging noodzakelijk is;

Dat verzoeker inderdaad van 29 januari 2013 tot en met 7 mei 2013 werd gehospitaliseerd, waarna behandeling nog diende te worden verder gezet en opgevolgd, temeer nu de hersenvliesontsteking te wijten is aan onderliggende tuberculosis;

Dat bij ontslag uit het ziekenhuis immers diende te worden vastgesteld dat verzoeker lijdt aan:

- atrofie ter hoogte van de vier ledematen, waartoe revalidatie op de afdeling SP-neurologie diende te worden verder gezet;*
- verminderde eetlust, tengevolge van oesofagitis graad A en lichte bulbitis;*
- leverfunctiestoornissen;*
- urineblaasretentie, vervolgafspraak diende dan ook te worden ingepland bij de uroloog;*
- geheugenklachten, gedragstoornissen;*

Dat het dan ook vaststaat dat verzoeker thans nog verder dient te worden opgevolgd en behandeld!

Dat de ambtenaargeneesheer nochtans in haar advies dd. 14 maart ll. als volgt formuleert:

“Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door genoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 8/03/2013.

Voorgelegde medische attesten:

-Medisch attest dat betrokkene gehospitaliseerd is op IZ wegens hersenvliesontsteking dd. 15/02/2013 van Dr. W(...) S(...).

- Medisch attest de dato 05/03/2013 van Dr. W(...) S(...). Tuberculeuze meningo-encefalitis.

- Medisch attest dat betrokkene revalideert van zware ziekte de dato 21/05/2013 van dr. L. D(...) .

Bespreking van het medisch dossier:

Uit dit medisch dossier blijkt dat betrokkene behandeld werd met tuberculostatica wegens een tuberculeuze meningo-encefalitis. De behandelingstermijn van deze acute aandoening is inmiddels ruimschoots overschreden dus het betreft geen actueel probleem meer.

Conclusies:

Dit medisch dossier laat niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer ver gevorderd stadium van de ziekte. (EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 26565/05, Nv United Kingdom, EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96, D.v United Kingdom)

Tevens blijkt uit de beschikbare medische gegevens dat er geen sprake is van een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft.

Op basis van de vermelde medische gegevens kan er geen contra-indicatie om te reizen weerhouden worden.

Verder is er geen mantelzorg nodig omwille van de vermelde aandoeningen.

Ik stel bijgevolg vast dat er geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid, van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel."

Dat het advies van de ambtenaargeneesheer dd. 14 maart 11., waarop verweerder zijn weigeringsbeslissing dd. 19 maart 2014 heeft gebaseerd, dan ook niet kan gevolgd worden en er zich hierbij ernstige vragen kunnen worden gesteld, nu het algemeen geweten is dat hersenvliesontsteking een ernstige ziekte betreft, welke bij uitblijven van de vereiste behandeling, de dood tot gevolg heeft, en deze ziekte ook na voorlopig herstel lange tijd dient te worden opgevolgd, temeer gelet op de bijkomende letsels welke verzoeker ook na ontslag uit het ziekenhuis, overhield; (zie supra)

Dat de redenering van de ambtenaargeneesheer, waarbij hij stelt dat de ziekte niet meer ernstig is, nu deze thans onder controle is, dan ook geen steek houdt en zelfs de zorgvuldigheidsplicht schendt; zie RvV 92.444

Dat er thans bovendien nog restletsels aanwezig zijn, welke nog dienen te worden behandeld, inzoverre dat er dan ook bezwaarlijk kan worden gesteld dat de „problematiek“ als voldoende behandeld en genezen kan worden beschouwd;

Dat de ambtenaargeneesheer hierover in haar advies evenwel met geen woord rept en er gewoon vanuit gaat dat normale behandeling van een hersenvliesontsteking thans dient te zijn afgerond, zonder het dossier in casu daadwerkelijk te onderzoeken!!

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in haar arrest dd. 19 december 2013 (RvV 116.096) als volgt stelt:

“Artikel 9ter Vw. beschermt wel degelijk een medische aandoening waarbij geen onmiddellijk levensgevaar bestaat, maar wel een reëel risico op onmenselijke of vernederende behandeling wegens gebrek aan beschikbare en toegankelijke, noodzakelijke zorg.

De verwerende partij stelt in de beslissing artikel 3 EVRM en artikel 9ter Vw. als wettelijke norm gelijk. Ze stelt dat “zelfs indien er geen of zeer geringe behandelingsmogelijkheden zijn wat de gezondheidstoestand van betrokkene aanzienlijk kan doen achteruitgaan en zijn levensverwachting op korte of middellange termijn in het gedrang kan brengen” dit uiteindelijk artikel 3 EVRM niet kan schenden.

Het EHRM houdt rekening met alle omstandigheden van de zaak. Het Hof houdt rekening met algemene omstandigheden in het land van herkomst en met de persoonlijke situatie van de vreemdeling in het land van herkomst. Het kan voorkomen dat factoren en omstandigheden, die op zichzelf genomen artikel 3 EVRM niet schenden gecombineerd toch artikel 3 EVRM schenden. Zo speelt de aanwezigheid van sociale of familiale opvang mee naast de beschikbaarheid van medische behandeling.

Het advies van de ambtenaar-geneesheer is onbegrijpelijk. De dokter motiveert niet waarom de psychiatrisch-psychologische problematiek ook zonder behandeling geen gevaar inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of geen risico inhoudt op een onmenselijke en vernederende behandeling. De geneesheer ontkent niet dat het kind lijdt aan een taalontwikkelingsstoornis, een licht mentale handicap en bizar gedrag. De dokter had moeten verduidelijken waarom hij vond dat “[d]eze psychiatrisch-psychologische problematiek [...] evenwel, ook zonder behandeling, geen gevaar in[houdt] voor het leven en de fysieke integriteit van betrokkene en [...] geen risico [vormt] voor een onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate medische zorgen zijn in het land van herkomst of het land waar betrokkene verblijft”.

Dat de ambtenaargeneesheer immers dient na te gaan of de ziekte ernstig is, welke behandeling er dient te worden gevolgd en of deze beschikbaar is in het land van herkomst, hetgeen de ambtenaargeneesheer in casu heeft nagelaten;

Dat de ambtenaargeneesheer aangaande de ziekte van verzoeker geen enkel waardeoordeel velt, noch onderwerpt hij de voorgelegde medische verslagen aan een inhoudelijke commentaar en gaat er kennelijk vanuit dat de medische aandoening in hoofde van verzoeker wel aanwezig is, doch beperkt er zich ten onrechte toe te stellen dat verzoeker niet zou lijden aan een ziekte die een bedreiging vormt voor zijn fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, nu deze, gelet op de in België gevolgde behandeling, onder controle is;

Dat verzoeker niet alleen nog blijvende behandeling en opvolging dient te ondergaan, doch hierin tevens door diens echtgenote en kinderen, welke het statuut van vluchteling mochten bekomen !, dient te worden bijgestaan, terwijl deze niet naar het land van herkomst kunnen reizen, in zoverre dat behandeling in se dan ook niet beschikbaar en toegankelijk is;

Dat verzoeker bovendien nog lijdt aan geheugenstoornissen, hetgeen met zich meebrengt dat verzoeker louter en alleen al om deze reden niet naar diens land van herkomst kan terugkeren;

Dat aanvraag tot regularisatie op basis van medische redenen dan ook wordt aangevraagd nu behandeling in België goede resultaten oplevert en behandeling in het eigen herkomstland niet toegankelijk of beschikbaar is;

Dat het standpunt van de ambtenaargeneesheer dan ook de volledige procedure tot regularisatie op basis van medische redenen ondermijnt, nu deze precies gelet op de goede behandeling, in contrast met het herkomstland, in België wordt aangevraagd!

Dat de ambtenaargeneesheer immers in wezen niet motiveert wat het reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling betreft, wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land van verblijf;

Dat daardoor verder niet kan worden vastgesteld of er werd nagegaan of de ziekte of aandoening van verzoeker een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling;

Dat verweerster derhalve uit het advies dat er geen sprake is van een directe bedreiging voor het leven van verzoeker afleidt dat er evenmin sprake is van een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst, hetgeen geen steun vindt in artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet;

Dat artikel 9ter § 1 eerste lid van de Vreemdelingenwet niet alleen verwijst naar artikel 3 EVRM of naar een levensbedreiging, doch van toepassing is op drie verschillende situaties, namelijk op een ziekte die, wanneer er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst of het land van verblijf:

- *Ofwel een reëel risico inhoudt voor het leven;*
- *Ofwel een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit;*
- *Ofwel een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling;*

Dat de interpretatie van verweerster dan ook te beperkend is; zie RvV 92.397 – RvV 92.661 – RvV 109.025

Dat artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet inderdaad een ruimere bescherming biedt dan enkel direct levensbedreigende ziektes;

Dat de Nederlandstalige Kamer van de Raad van State samenvattend als volgt stelt in haar arresten dd. 28 november 2013 en dd. 19 juni 2013:

“De DVZ mag de medische regularisatie (artikel 9ter Verblijfswet) niet beperken tot 'direct levensbedreigende ziektes' of een 'kritieke gezondheidstoestand'. De draagwijdte van 9ter is ruimer dan 3 EVRM en EVRM geeft minimumnormen. De hoge drempel die het EHRM hanteert voor toepassing van artikel 3 EVRM in medische zaken is niet bruikbaar voor artikel 9ter Vw. Artikel 3 EVRM is slechts een minimumnorm (die bv. geldt zonder 9ter aanvraag of bij repatriëring), en verbiedt geen ruimere bescherming in de nationale wetgeving (met name in artikel 9ter Vw). DVZ moet de 2 verschillende mogelijkheden voor toepassing van artikel 9ter Vw onderzoeken, namelijk "een reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit of een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling mogelijk is in het herkomstland of land van wettig verblijf".

Artikel 9ter Vw betreft verschillende mogelijkheden, die naast elkaar geplaatst zijn. De ene mogelijkheid (risico voor het leven of de fysieke integriteit) is niet afhankelijk van de andere mogelijkheid (risico op onmenselijke behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst), of andersom. 9ter biedt een ruimere bescherming dan de richtlijn 2004/83. Die richtlijn geeft slechts minimumnormen.

(RvS 28 november 2013, 225.632, 225.633 en 225.635 - RvS 19 juni 2013, 223.961)”

Dat bovendien uit de voorgelegde medische verslagen blijkt dat de medische toestand van verzoeker van die aard is dat verzoeker indien hij zou dienen terug te keren naar zijn land van herkomst, mogelijk de dood zal vinden, nu aldaar medische behandeling niet toegankelijk en beschikbaar is;

Dat inderdaad uit de voorgelegde medische verslagen blijkt dat de medische toestand van verzoeker van die aard is dat verzoeker heden onmogelijk kan reizen;

Dat de nodige behandeling inderdaad in België kan gegarandeerd worden, doch niet in Irak, waar de noodzakelijke opvolging en behandeling niet kunnen uitgevoerd en het sociale zekerheidssysteem geen ondersteuning biedt ter financiering ervan;

Dat terugkeer van verzoeker dan ook wel degelijk een risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit; Dat immers behandeling en opvolging in de praktijk niet beschikbaar is, hoewel de medische problematiek van verzoeker, adequate behandeling vereist;

Dat de motivering in de bestreden beslissing dan ook indruist tegen de inhoud van de voorgelegde medische attesten en de conclusie van verweerder strijdig is met het advies van de behandelende arts, minstens is de conclusie van verweerder voorbarig;

Dat verweerder verder de mogelijkheid had om verzoeker aan een medisch onderzoek te onderwerpen, doch ten onrechte heeft nagelaten om dit te doen, terwijl een medisch onderzoek het standpunt van de behandelende artsen, zou hebben bevestigd;

Dat verzoeker in de aanvraag nochtans aangaf bereid te zijn om indien mogelijk andere documenten bij te brengen en/of verdere informatie te verschaffen;

Dat gezien de medische attesten van de behandelende artsen van verzoeker enerzijds en anderzijds het advies van de ambtenaargeneesheer op cruciale punten van elkaar verschillen en tot tegenstrijdige conclusies komen, was het noodzakelijk om verzoeker minstens aan een medisch onderzoek te onderwerpen;

Dat door dit niet te doen, doch zich te beperken tot een verwijzing naar het voorbarige en foutieve advies van de ambtenaargeneesheer, heeft verweerder op kennelijk onredelijke wijze besloten om de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk te verklaren;

Dat de ziekte waaraan verzoeker lijdt, zonder adequate behandeling, de dood tot gevolg heeft, hetgeen uiteraard een belangrijke aanslag op de fysieke integriteit en het leven van verzoeker betreft; Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dan ook bij het nemen van diens beslissing niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld en derhalve een onredelijke beslissing heeft getroffen;

Dat de bestreden beslissingen dan ook niet of althans onvoldoende met redenen zijn omkleed en niet in alle redelijkheid werd genomen;”.

4.2. De verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

“In een eerste middel houdt verzoekende partij voor dat de bestreden beslissing gebaseerd is op ‘onjuiste feitelijke gegevens’.

Verweerder laat gelden dat het door verzoekende partij ingediende beroep onontvankelijk is.

Op grond van artikel 39/69, § 1, van de Vreemdelingenwet dient het verzoekschrift onder meer een uiteenzetting van de feiten en de middelen te bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden

ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden verstaan de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die regel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (R.v.St., nr. 138.590, 17 december 2004; R.v.St., nr.130.972, 4 mei 2004; R.v. St., nr. 135.618, 1 oktober 2006).

Immers, de Raad van State heeft er reeds herhaaldelijk op gewezen dat het wettelijk of reglementair voorschrift luidens hetwelk het beroep bij een administratief rechtscollege gemotiveerd moet zijn, van substantiële aard is (zie o.m. R.v.St., nr. 3199, 4.3.1954, Belgische Staat/Hos ; R.v.St., nr. 8323, 6.1.1961, Belgische Staat/ Javaux ; H. LENAERTS : Administratieve rechtscolleges, Adm.Lex., nr. 91, p. 48 ; Les Nouvelles : Le Conseil d'Etat, nr. 1763, p. 605).

De niet-naleving van deze vereiste heeft de onontvankelijkheid van het beroep tot gevolg (R.v.St., nr. 4934, 7.2.56, Kosinsky ; R.v.St., nr. 7521, 6.1.1960, Verboomen).

Deze niet-ontvankelijkheid moet het rechtscollege desnoods ambtshalve vaststellen, daar de ontvankelijkheid van een beroep bij een rechtscollege de openbare orde aanbelangt.

De rechter zou zijn bevoegdheid te buiten gaan mocht hij een niet regelmatig aangebracht beroep ten gronde behandelen.

De verzoekende partij blijft in casu in gebreke om een voldoende duidelijk en nauwkeurig omschreven middel naar voor te brengen, wat nochtans een voorwaarde is opdat er zou kunnen worden gesproken van een (ontvankelijk) middel.

Nochtans moet het voorwerp van het beroep of van de aanvraag op straffe van niet-ontvankelijkheid – want anders kan het contradictoir debat niet aanvangen – nauwkeurig worden aangegeven en moeten de feiten en de middelen waarop het beroep of de aanvraag berust, worden uiteengezet (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME en J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2002,1080).

De verweerder is van oordeel dat het middel van de verzoekende partij niet voldoende duidelijk is omschreven en dat het voorgaande toe laat te stellen dat het enig middel van verzoekende partij, in rechte onvoldoende behoorlijk is onderbouwd om als ontvankelijk te kunnen worden beschouwd.

De verweerder is derhalve de mening toegedaan dat het annulatieberoep van de verzoekende partij niet ontvankelijk is.

Ten overvloede laat verweerder gelden dat de kritiek van verzoekende partij geenszins kan worden aangenomen.

In antwoord op de concrete kritiek van verzoekende partij laat verweerder vooreerst gelden dat verzoekende partij dient te voldoen aan de voorwaarden van artikel 9ter van de Wet dd. 15.12.1980, om in aanmerking te kunnen komen voor een verblijfsrecht op basis van deze bepaling.

Artikel 9ter §1 bepaalt als volgt:

“ De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.”

Uit het administratief dossier blijkt dat het medisch dossier van verzoekende partij door de ambtenaar-geneesheer aan een uitvoerig en degelijk medisch onderzoek werd onderworpen, doch dat diende te worden besloten dat de medische aandoening niet voldoet aan de vereisten van art. 9ter §1 voormeld. Waar verzoekende partij als het ware poogt te laten uitschijnen dat de aandoening door de gemachtigde van de Staatssecretaris ten onrechte geminimaliseerd wordt, blijkt afdoende uit de motieven van de bestreden beslissing dat zulks geenszins het geval is.

Integendeel wordt uitdrukkelijk, en dit niet op basis van veronderstellingen, maar wel op basis van het gegrond en gefundeerd medisch advies van de ambtenaar-geneesheer, beslist dat:

- uit het medisch dossier blijkt dat de betrokkene werd behandeld met tuberculostatica wegens een tuberculeuze meningo-encefalitis;
- de behandelingstermijn van deze acute aandoening is inmiddels ruimschoots overschreden;
- het betreft geen actueel probleem meer.

Het is op grond van dit advies niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris om te beslissen dat de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9ter Vreemdelingenwet ongegrond dient te worden verklaard.

In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, heeft de arts-adviseur wel degelijk alle concrete en individuele elementen uit het medisch dossier in acht genomen. Door verzoekende partij wordt niet aangehaald met welke elementen er geen rekening zou zijn gehouden.

Verzoekende partij kan verder niet dienstig voorhouden dat op heden nog verdere gespecialiseerde medische opvolging noodzakelijk is. De arts-adviseur heeft alle voorgelegde medische attesten onderzocht en is uiteindelijk tot de vaststelling gekomen dat verzoekende partij reeds werd behandeld en de behandelingstermijn reeds overschreden is.

Uit het medisch attest dd. 05.03.2013 van Dr. W(...) S(...) blijkt duidelijk dat de voorziene duur van de noodzakelijke behandeling 'minstens 2 tot 6 maanden' is. In het geval de behandeling 6 maanden zou hebben geduurd, dan nog is deze op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing reeds achter de rug.

Door verzoekende partij werden geen verdere medische gegevens overgemaakt, zodat het niet kennelijk onredelijk is van de arts-adviseur om te besluiten dat de behandelingstermijn reeds is overschreden.

Het loutere feit dat verzoekende partij (en haar behandelende arts) een andere mening zijn toegedaan dan de arts-adviseur, is niet van aard afbreuk te doen aan de wettigheid van de bestreden beslissing. Het tegenovergestelde aannemen zou een negatie zijn van de vereiste dat een advies wordt verstrekt door een arts-adviseur.

Zie in die zin:

"De Raad van State besluit in het arrest nr. 207.380 van 15 september 2010: "Dat hierbij evenwel moet worden opgemerkt dat, wanneer een verblijfsaanvraag op basis van art. 9ter Vr. W. ongegrond wordt verklaard, dit veelal precies zal zijn omwille van het feit dat de ambtenaar-geneesheer in zijn advies tot een andere conclusie komt dan hetgeen de aanvrager trachtte te staven aan de hand van de neergelegde medische attesten.

Uit voornoemd arrest van de Raad van State blijkt nog dat, wanneer de ambtenaar-geneesheer alle elementen van het voorgelegde standaard medisch getuigschrift in zijn advies heeft meegenomen, het loutere verschil van mening van beide artsen geen grond kan zijn voor vernietiging omdat dit anders in een onbepaald aantal gevallen het geval zou kunnen zijn. Om de vernietiging van de bestreden beslissing te bekomen moet de verzoekende partij dus ofwel aantonen dat de ambtenaar-geneesheer geen rekening heeft gehouden met alle elementen van het voorgelegde medisch getuigschrift, ofwel met andere elementen dan het voorgelegde standaard medisch getuigschrift, aantonen dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is." (R.v.V. nr. 106.650 van 12 juli 2013)

Verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat in de bestreden beslissing ten onrechte werd geoordeeld dat zij zich niet kan beroepen op artikel 9ter van de Wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Verzoekende partij kan niet zomaar ongestaafd voorhouden dat zij op heden nog verder dient te worden opgevolgd en behandeld.

In zoverre verzoekende partij nog verwijst naar een arrest dd. 19.12.2013 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, laat verweerder gelden dat verzoeker niet aantoont zich in exact dezelfde feitelijke omstandigheden te bevinden. Wel integendeel, er dient te worden vastgesteld dat er in casu geen actueel probleem meer is.

“Bovendien hebben arresten van de Raad in een continentale rechtstraditie geen precedentenwaarde (cf. RvS 28 januari 2011 nr. 6482 (c)) “ (R.v.V. nr. 78 429 van 29 maart 2012)

Verweerder stelt vast dat de ambtenaar-geneesheer die werd aangesteld om een advies te verstrekken omtrent de vraag of de ziekte waaraan verzoekende partij lijdt een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst oordeelde dat dit niet het geval was. Hij stelde hierbij uitdrukkelijk dat de aandoening waaraan verzoekende partij lijdt onvoldoende ernstig is om te kunnen besluiten dat er actueel een reëel risico bestaat voor het leven of fysieke integriteit van verzoekende partij en tevens geen aanleiding kan geven tot een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft. De aandoening werd reeds behandeld en is bijgevolg niet meer actueel !

Verzoekende partij kan dan ook niet worden gevolgd waar deze stelt dat de ambtenaar-geneesheer zich louter heeft beperkt tot het onderzoek of zijn medische problemen direct levensbedreigend, kritiek of vergevorderd zijn.

Tevens moet worden geduid dat wanneer een controlearts vaststelt dat de medische problematiek die door een vreemdeling wordt ingeroepen om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd van die aard is dat het feit dat deze vreemdeling in zijn land van herkomst eventueel niet zou kunnen beschikken over de medicatie die hij in België gebruikt geen aanleiding kan geven tot de vaststelling dat deze vreemdeling in een situatie dreigt terecht te komen die als onmenselijk en vernederend kan worden beschouwd, het niet vereist is dat de controlearts zich nog uitsprekt over de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de gezondheidszorgen in het land van herkomst van deze vreemdeling. Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet stelt immers niet de vereiste dat steeds moet worden onderzocht of een adequate behandeling van een gezondheidsprobleem in het land van herkomst van een vreemdeling beschikbaar en toegankelijk is. Voormelde bepaling voorziet slechts dat dient te worden nagegaan of het ontbreken van een adequate behandeling een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling. De ambtenaar-geneesheer is aan deze verplichting tegemoetgekomen. Er dient zelfs te worden vastgesteld dat er geen behandeling meer nodig is voor verzoekende partij aangezien de behandelingstermijn reeds is overschreden, zodat de ongestaafde beweringen van verzoekende partij aan het voormelde geen afbreuk kunnen doen. De arts-adviseur was in casu niet gehouden zich verder uit te spreken over de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de gezondheidszorgen in het land van herkomst.

Verzoekende partij kan derhalve niet dienstig verwijzen naar de rechtspraak van de Raad waarbij administratieve beslissingen werden vernietigd op basis van de vaststelling dat een ambtenaar-geneesheer had nagelaten te onderzoeken of een medisch probleem een reëel risico inhield voor de fysieke integriteit van een vreemdeling of voor een onmenselijke of vernederende behandeling bij gebrek aan een adequate behandeling in diens land van herkomst.

In tegenstelling tot wat verzoekende partij poogt voor te houden, heeft de arts-adviseur wel ‘alle hypothesen’ van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet behandeld.

Verzoekende partij toont met haar uiteenzetting niet aan dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt.

De arts-adviseur heeft vervolgens ook terecht beslist dat er op basis van de vermelde medische gegevens geen contra-indicatie om te reizen weerhouden kan worden. Gezien de door verzoekende partij ingeroepen aandoening niet actueel is, ziet verweerder niet in op welke manier dit besluit kennelijk onredelijk zou zijn.

Het loutere feit dat verzoekende partij het niet eens is, kan niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden.

Al evenmin bepaalt art. 9ter Vreemdelingenwet dat het aan de arts-adviseur zou toekomen om elke aanvrager aan een individueel en bijkomend medisch onderzoek te onderwerpen. De kritiek van verzoekende partij mist derhalve elke juridische grondslag.

Zie dienoemtrent:

“De bestreden beslissing steunt zich voor deze conclusie op het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer, die zoals blijkt uit het administratief dossier zich heeft gesteund op het door verzoekster bijgebracht verslag van de specialist. Artikel 9ter, §1, tweede alinea voorziet dat er een advies wordt verschaft door een ambtenaar-geneesheer die zonodig de vreemdeling kan onderzoeken en bijkomend advies kan inwinnen van deskundigen. Het is aan de ambtenaar-geneesheer aldus toegestaan om zich voor zijn advies louter te baseren op de neergelegde medische attesten zonder de vreemdeling zelf te onderzoeken indien hij de mening is toegedaan dat hij ook zonder een eigen onderzoek een onderbouwd advies kan geven.” (R.v.V.nr. 41 432 van 7 april 2010)

“Het feit dat de verzoekster heeft aangeboden om in te gaan op iedere contactname van de ambtenaar-geneesheer, impliceert zoals de verweerder terecht opmerkt niet dat de ambtenaar-geneesheer hierop moet ingaan.” (R.v.V. nr.91.381 dd. 19.11.2012)

“het mogelijk gegeven dat verzoeker aanbod om een medisch onderzoek te ondergaan en nadere toelichting te verschaffen aangaande zijn medische situatie maakt niet dat de arts-adviseur wiens advies de verwerende partij gevraagd heeft, verplicht is hierop in te gaan.” (R.v.V. nr. 96.119 dd. 30.01.2013)

Verzoekende partij haar beweringen falen in rechte, en kunnen geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing.

Verzoekende partij toont met haar uiteenzetting niet aan dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens of op kennelijk onredelijke wijze.

De kritiek van verzoekende partij is niet ernstig.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

4.3. Omtrent de exceptie *obscuri libelli*

Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift immers op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135 618).

De verweerder meent dat het eerste middel niet ontvankelijk is omdat de verzoeker in gebreke zou blijven om een voldoende duidelijk en nauwkeurig omschreven middel naar voor te brengen.

Hij kan hierin echter niet worden gevolgd. Immers geeft de verzoeker onder het hoofdstuk “IV. Middelen”, onder het *“eerste middel”* op p. 5 van het verzoekschrift uitdrukkelijk te kennen dat de zorgvuldigheidsplicht werd miskend. Bovendien is het voor de Raad duidelijk dat, en moet het ook voor de verwerende partij voldoende duidelijk zijn dat de verzoeker met de vermelding *“Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dan ook bij het nemen van diens beslissing niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld en derhalve een onredelijke beslissing heeft getroffen;”* in wezen een schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Ook uit het concrete betoog ter ondersteuning van het middel, waar op uitvoerige wijze wordt ingegaan op de motieven van het advies van de ambtenaar-geneesheer van 14 maart 2014 en de motieven van de bestreden beslissing, blijkt dat de verzoeker zich beroept op een schending van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is dan ook van oordeel dat het enige middel ontvankelijk is in de mate dat de schending wordt aangevoerd van de zorgvuldigheidsplicht en de motiveringsplicht, als beginselen van behoorlijk bestuur.

De exceptie van niet-ontvankelijkheid wordt verworpen.

4.4. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in

rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op een zorgvuldige feitenvinding en een nauwgezette belangenafweging zodat de beslissing genomen wordt op basis van een afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

De verzoeker betoogt dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat de diverse gegevens uit zijn dossier op een zorgvuldige en redelijke manier in acht werden genomen en dat de voorgelegde gegevens zelfs incorrect werden beoordeeld zodat de bestreden beslissing steunt op onjuiste feitelijke gegevens. De verzoeker licht toe dat de ambtenaar-geneesheer niet kon oordelen dat zijn aandoening als voldoende behandeld en genezen kan worden beschouwd, nu de verzoeker inderdaad van 29 januari 2013 tot en met 7 mei 2013 werd gehospitaliseerd doch waarbij er na ontslag uit het ziekenhuis nog bijkomende letsels waren waarvan de behandeling nog moet worden voortgezet.

De verzoeker somt de aandoeningen op die bij ontslag uit het ziekenhuis werden vastgesteld:

- atrofie ter hoogte van de vier ledematen, waartoe revalidatie op de afdeling SP-neurologie moet worden verder gezet
- verminderde eetlust, ten gevolge van oesofagitis graat A en lichte bulbitis
- leverfunctiestoornissen
- urineblaasretentie waarvoor een vervolgafspraak dient te worden ingepland bij de uroloog
- geheugenklachten en gedragsstoornissen.

De verzoeker verwijt de ambtenaar-geneesheer zich in zijn advies niet over deze restletsels uit te spreken zodat hij er ten onrechte gewoon vanuit gaat dat de normale behandeling van de hersenvliesontsteking thans is afgerond.

De verzoeker voert aldus in wezen aan dat het advies van de ambtenaar-geneesheer van 14 maart 2014 niet correct is gemotiveerd nu er voorbij wordt gegaan aan de aandoeningen die persisteren na behandeling van de hersenvliesontsteking.

4.5. Uit het administratief dossier blijkt dat de ambtenaar-geneesheer op 14 maart 2014 de medische problematiek van de verzoeker evalueerde en dat hij daarover ten behoeve van de gemachtigde het volgende advies uitbracht:

“Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door genoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 8/03/2013.

Voorgelegde medische attesten:

- Medisch attest dat betrokkene gehospitaliseerd is op IZ wegens hersenvliesontsteking dd. 15/02/2013 van Dr. W(...) S(...).

- Medisch attest de dato 05/03/2013 van Dr. W(...) S(...). Tuberculeuze meningo-encefalitis.

- Medisch attest dat betrokkene revalideert van zware ziekte de dato 21/05/2013 van dr. L. D(...).

Bespreking van het medisch dossier:

Uit dit medisch dossier blijkt dat betrokkene behandeld werd met tuberculostatica wegens een tuberculeuze meningo-encefalitis. De behandelingstermijn van deze acute aandoening is inmiddels ruimschoots overschreden dus het betreft geen actueel probleem meer.

Conclusies:

Dit medisch dossier laat niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de

kritieke gezondheidstoestand of het zeer ver gevorderd stadium van de ziekte. (EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 26565/05, Nv United Kingdom, EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96, D.v United Kingdom)

Tevens blijkt uit de beschikbare medische gegevens dat er geen sprake is van een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft.

Op basis van de vermelde medische gegevens kan er geen contra-indicatie om te reizen weerhouden worden.

Verder is er geen mantelzorg nodig omwille van de vermelde aandoeningen.

Ik stel bijgevolg vast dat er geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid, van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel."

Het is op grond van dit advies dat de gemachtigde beslist om de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond te verklaren.

4.6. Uit boven geciteerd advies blijkt dat de ambtenaar-geneesheer zich baseert de volgende medische stukken die door de verzoeker zijn voorgelegd:

- Medisch attest dat betrokkene gehospitaliseerd is op IZ wegens hersenvliesontsteking dd. 15 februari 2013 van Dr. W. S..
- Medisch attest d.d. 5 maart 2013 van Dr. W. S.. Tuberculeuze meningo-encefalitis.
- Medisch attest dat betrokkene revalideert van zware ziekte d.d. 21 mei 2013 van dr. L. D..

De Raad stelt evenwel vast dat de verweerder heeft nagelaten het volledig administratief dossier over te maken. Het standaard medisch getuigschrift van 5 maart 2013 en het medisch attest betreffende de hospitalisatie van 15 februari 2013 werden overgemaakt tezamen met de aanvraag om machtiging tot verblijf van 8 maart 2013 en bevinden zich in het administratief dossier. Het medisch attest van 21 mei 2013, waaruit de ambtenaar-geneesheer afleidt dat de verzoeker revalideert van een zware ziekte, bevindt zich echter niet in het administratief dossier, dit terwijl uit het bovenvermelde duidelijk blijkt dat dit medisch attest door de verzoeker werd overgemaakt en door de ambtenaar-geneesheer werd geëvalueerd. Het administratief dossier bevat wel een stuk "*medische stukken die beveiligd worden door de Dienst Humanitaire Regularisaties*" waaruit blijkt dat één stuk, aangemerkt als "*Aanvulling voor de aanvraag 9ter dd. 08.03.2013: andere documenten met medische inhoud*" en ontvangen op 27 mei 2013, werd weggehaald alsook een voorblad van een faxbericht van 27 mei 2013 waaruit blijkt dat de diensten van de stad Menen een "*verklaring dokter*" doorfaxten aan de Dient Vreemdelingenzaken en waarbij verzocht wordt om deze informatie toe te voegen aan het dossier van de verzoeker in het kader van zijn aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Hoewel dus in het administratief dossier duidelijke indicaties voorhanden zijn dat de verzoeker op 27 mei 2013 in het kader van zijn hangende aanvraag om machtiging tot verblijf nieuwe medische informatie heeft overgemaakt en het naar alle waarschijnlijkheid gaat om het medisch attest van 21 mei 2013 waarover de ambtenaar-geneesheer het in zijn advies heeft, blijkt dat dit medisch attest zelf zich niet in het administratief dossier bevindt omdat het werd weggehaald. Een reden hiertoe wordt echter niet vermeld in het administratief dossier noch in de nota met opmerkingen zodat niet kan worden aangenomen dat het weggehaalde stuk door de verweerder als vertrouwelijk zou zijn aangemerkt, laat staan dat kan worden aangenomen dat het de verweerder om deze of gene redenen zou zijn toegestaan de mededeling ervan aan de Raad te verhinderen.

Aangezien de bestreden beslissing steunt op het advies van de ambtenaar-geneesheer waarin deze laatste uit de aan hem voorgelegde medische stukken afleidt dat de behandelingstermijn voor de tuberculeuze meningo-encefalitis reeds ruimschoots is overschreden zodat het geen actueel probleem meer betreft en gelet op het betoog van de verzoeker dat bij ontslag uit het ziekenhuis op 7 mei 2013 nog een aantal serieuze restletsels aanwezig waren die een specifieke opvolging en behandeling vereisen, is het noodzakelijk dat de Raad acht kan slaan op het meest recente medische attest dat aan de diensten van de verweerder werd overgemaakt. Het is dan ook onontbeerlijk dat de Raad kan nagaan of de restletsels en de bijhorende behandeling die de verzoeker in het verzoekschrift opsomt al dan niet werden geattesteerd in het medisch attest van 21 mei 2013 dat blijkens het advies van de ambtenaar-geneesheer in rekening werd genomen. Om de wettigheid van de bestreden beslissing te beoordelen moet de Raad immers kunnen verifiëren of de medische informatie die de verzoeker in het

onderhavige verzoekschrift benoemt, ook daadwerkelijk aan de diensten van de verweerder ter kennis was op het ogenblik dat de betreden beslissing werd genomen.

Waar de verweerder in de nota met opmerkingen stelt dat uit het medisch attest van 5 maart 2013 duidelijk blijkt dat de voorziene duur van de noodzakelijke behandeling '*minstens 2 tot 6 maanden*' is, zodat de behandeling in elk geval op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing reeds achter de rug was en waar hij stelt dat door de verzoeker geen verdere medische gegevens heeft overgemaakt, zodat het niet kennelijk onredelijk is van de ambtenaar-geneesheer om te besluiten dat de behandelingstermijn reeds is overschreden, merkt de Raad op dat de verweerder over het hoofd ziet dat de verzoeker, blijkens het advies van de ambtenaar-geneesheer van 14 maart 2014 en blijkens de stukken van het administratief dossier, op 27 mei 2013 nog een meer recent medisch attest heeft bijgebracht. Aangezien dit meer recente medisch attest zich echter niet in het administratief dossier bevindt, kan de Raad niet nagaan of hierin wordt bevestigd dat de behandeling slechts twee tot zes maanden zou duren dan wel dat hierin verdere informatie wordt verstrekt in verband met complicaties of restletsels naar aanleiding van de tuberculoze meningo-encefalitis en de behandeling die hiervoor vereist zou zijn.

Nu de verweerder heeft nagelaten het medisch attest van 21 mei 2013 toe te voegen aan het administratief dossier, kan de Raad bijgevolg niet nagaan of de administratie uit de inlichtingen waarover zij beschikte wel de juiste conclusie getrokken heeft. Daar de verweerder deze determinerende informatie niet ter beschikking van de Raad gesteld heeft, maakt ze de wettigheidscontrole op haar beslissing onmogelijk (RvS 17 februari 1998, nr. 71 867). Derhalve dringt de nietigverklaring van de bestreden beslissing zich op.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 19 maart 2014 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig oktober tweeduizend veertien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

C. DE GROOTE